

עצמם.

לדעת בית שמאי – כשם שאין מביאים לו ביום טוב תרומות [משום שבאו לידי הפרשה קודם יום טוב], כך **אין מביאים לו** ביום טוב [שאר דברים שבאו לכלל הפרשה ערב יום טוב, כגון] מתנות בהמה שנשחטה ערב יום טוב, [בין הורמו המתנות אתמול, בין הורמו המתנות היום], וכן חלה מעיסה שגולגלה ערב יום טוב [בין הופרשה החלה אתמול, בין הופרשה היום].

ולדעת בית הלל – יש חילוק בין מתנות וחלה, לבין תרומה, תרומה שאסור להפרישה ביום טוב, אין מביאים אותה לכהן ביום טוב, מתנות וחלה שמוותר להפרישם ביום טוב, **מוותר** גם לשלחם לכהן ביום טוב, ואפילו באו לכלל הפרשה ערב יום טוב.

- **לדעת רבי יהודה**, מחלוקת בית שמאי ובית הלל היא רק כשרוצה להביאם בפני עצמם, אבל **כשמביא לכהן ביום טוב מתנות בהמה שנשחטה ביום טוב וחלה מעיסה שגולגלה ביום טוב**, הכל **מוזים** **רשאי להביא עימם גם מתנות בהמה שנשחטה ערב יום טוב**, וחלה מעיסה שגולגלה ערב יום טוב.

- **ולדעת אחרים**, אין חילוק בדבר, וגם **באופן הזה נחלקו בית שמאי ובית הלל אם רשאי להביא לכהן את מתנות הבהמה שנשחטה ערב יום טוב**, ואת החלה של העיסה שגולגלה ערב יום טוב.

ב. דעת רבי יוסי.

הכל מוזים, שכשם שהותר להרים מתנות ולהפריש חלה ביום טוב, כך **מוותר** לשלחם ביום טוב, **ואפילו הורמו כבר ערב יום טוב**.

ואמר רב יהודה אמר שמואל, שהלכה כן.

מלילה ביום טוב

בעל הבית שנתארח בו רבא בר רב חנן, היו לו חבילות של שרביטי חרדל שהזרע בתוך הגבעולים, ובא ושאל את רב חנן, האם רשאי לפרוך את הגבעולים להוציא מהם את הזרע. שכן מצד אחד, אף שענין זה הוא כעין מלאכת דישה, יש להתירו לצורך אוכל נפש, כשם שהותרו שחיטה ובישול. ומצד שני יש לומר, כיון שהיה יכול לעשות זאת מערב יום טוב, אין להתיר לעשות זאת ביום טוב עצמו.

ורב חנן לא ידע לענות, ולפיכך בא לפני רבא לשאלו. ואמר לו רבא, **מוללים מלילות**,